

Roxana DUMITRACHE

Papa Nicolau și alte povestiri
foarte, foarte scurte

POLIROM
2019

© 2019 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Gustav Klimt (1862-1918), *Friza lui Beethoven*
(1902, detaliu)

Foto autoare: din arhiva personală

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

DUMITRACHE, ROXANA

Papa Nicolau și alte povestiri foarte, foarte scurte / Roxana Dumitrache. – Iași: Polirom, 2019

ISBN: 978-973-46-7835-8

821.135.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

Aici nu mai sunt dragoni.....	7
Povestea sexagenarului fără patrie și a chelneriței din Fundu Moldovei	17
<i>Elvis has not left the building</i>	26
Câine	39
Papa Nicolau.....	47
Cum se spintecă peștele?	61
O tagmă de ticăloși	66
Mira vorbește despre cancer.....	79
Avem purice.....	101
Afijet, Simone și Kate.....	115
Afijet	121
Simone	136
Kate.....	159
Vineri	170

O tagmă de ticăloși

În braseria de mâna a doua, televizorul răcnea mai ceva ca Mussolini. Erau singurii clienți, iar chelnerul le explicase deja pe un ton unsuros că nu poate modifica sonorul. Imagine arhetipală pentru Belgia, nu e de mirare că a supraviețuit aproape doi ani fără guvern de vreme ce era țara în care orice ospătar avea accese de mic satrap. Lor le era prea lehamite să se certe cu el ori să-i cheme șeful, pe care îl bănuiau a fi suprapus până la identificare cu băiatul mojić care îi servea. Paul știa că situațiile astea se reglează ușor din bacșiș, dar avea o zi atât de proastă, încât îi era lehamite să ceară nota, așa că prefera să rămână pe scaun, într-o muțenie tâmpă.

Nu era dezgust, dezgustul e mai puternic și mai cuprinzător decât ce simțea Paul

atunci. Erau mai degrabă primele semne de dezinteres profund pe care le trăia în deplină luciditate. În același timp, se simțea obosit, dar era o specie nouă de oboseală; o femeie ar fi știut că seamănă izbitor cu senzația de golire totală de după o libație. Privea femeia de pe scaunul din față și o recunoștea vag, deși până atunci îi era cel mai apropiat om din lume. Erau împreună de mai bine de șapte ani, timp în care el și-a exersat aroganța și cruzimea, iar ea a inventat taxonomii noi ale răbdării. Ea a așteptat să îi treacă, „să se lepede de rău“, cum spunea ea cu simplitate țărănească, și să o ia de nevastă. L-a așteptat stoică, nobilă, perfectă în așteptarea ei. Până și asta îl înfuriase, buna ei așteptare. Impecabila ei așteptare. Nu o iubea, dar ce să facă dacă până acum ea îndurase atâtea și așteptase ca o Penelopă postmodernă?

Cécile își plimba lingurița de-a lungul pereților ceștii, tresărind la fiecare clinchet. Evita să soarbă din ceai, fiecare înghițitură ar fi fost urmată de ecoul lichidului gălgâitor între pereții stomacului. O rușina din școală

bolborositul jenant al stomacului ei. Era semn de sărăcie. Știa că Paul o privește pe îndelete, secționând-o, și îi devenea întotdeauna nesuferit când făcea asta. Se așezase în așa fel încât să nu îi vadă decât creștetul aplecat, părul negru, tuns după moda anilor '80, a boburilor lungi și savant dezordonate, genele rimelate în albastru, bărbia lată și masculină, dar pe care el o găsea în mod inexplicabil fermecătoare. Îi era teamă să nu cumva să îi vadă nasul mult prea lung și buzele – știa cât sunt de subțiri! – ca parantezele trasate de copii pe fețele perfect rotunde ale omuleților din primele desene ale copilăriei. Îl știa neîndurător și critic, îi spusese de atâtea ori că e o alegere imperfectă, rezervă convenabilă dintr-o sală de așteptare continuă, populată de femei de toate soiurile. Viața și iubirea erau în altă parte, iar Cécile știuse asta de la început.

Știa că și de data asta e captivă într-o așteptare dureroasă: aștepta ca Paul să îi spună ceea ce a amânat nepermis de mult: să facă bine să-și împacheteze lucrurile și să se care înapoi la mama ei. Pygmalion

terminase treaba aici, iar Galateea ieșise ciobită pe alocuri, nătângă și încă excesiv de rudimentară pentru gusturile lui. O provincială. Nu era vina nimănui. Se simțea mică de tot acum, așa, agățată de Paul într-un mod anihilator și dureros, după ce îi încredințase tot ce însemna ea. Ce să-i mai dea? Îi dăduse totul: trecutul ei, temerile ei, copilăria prelungită, virginitatea, pântecul și mintea ei. Mai mult de atât ce poți să-i dai unui bărbat? Da, Cécile știa că sunt ultimele momente petrecute împreună, dar nu putea să-și ridice privirea din ceașcă. Dacă o vede în lumina necruțătoare și pleacă scârbit, ca-n alte dăți? Cécile era convinsă că lumina îi e cel mai aprig dușman, în lumina pură, crudă, trăsăturile ei își pierdeau grația, iar osatura feței suferea o dislocare amuzantă de parcă un Modigliani distrat s-ar fi jucat pe fața ei mâzgălind la întâmplare. Bine, pe lângă lumină, lui Cécile îi mai era frică de Anna, de singura femeie pe care Paul a iubit-o vreodată.

Lui Paul îi lipsea tot timpul Anna, Cécile intuise corect. Nu simțise niciodată nevoia

violentă de a alege între ele două, deși știa cu certitudine două lucruri; doar Anna îl poate face fericit, însă doar Cécile îl va aștepta toată viața. Anna, nu, ea avea talpa ușoară când ieșea din iubiri, deși nu o făcea pe vârfuri, ci destabilizând lumi și vieți. Era sălbatică și răzgâiată, enervantă în lipsa ei de griji mundane, sâcâitoare în lumea ei pe care nu o atingeau răul, facturile, rahatul de câine. O lume infantilă, de turtă dulce. De altfel, era greu să iubești o femeie ca Anna: nu avea nevoie de nimic, nu cerea niciodată nimic. Nu aveai cum să fii bărbat în prezența ei fără să te emasculeze cumva.

Uitându-se la femeia din fața lui, lui Paul i se părea că e corect să o iubească. Că adevărata formă de iubire e iubirea care nu se reazemă pe nimic. Nu iubești un om în mod autentic dacă îl iubești pentru calitățile lui. Dar iubirea n-are nicio legătură cu etica. Pe Anna o iubea pentru cât de bine aproxima ideea de femeie, rămânând egalul lui în absolut; Anna îi era pe potrivă, îi era aidoma în toate, în minte, spirit, în rezistență. Era, cum spunea el, „plămădită” pentru el. O iubise

din prima clipă, când o văzuse la Rogier, în stația de metrou. Întâi o văzuse din spate: un trenchi bej, cambrat pe o siluetă longilină, acoperit de un păr blond și foarte lung care-i cădea pe umeri ca un șal. Străbătea peronul cu aerul că nu aparține spațiului și era, în dimineața de marți, cel mai frumos corp din lume. Paul se oprise locului s-o privească pe îndelete, rugându-se în secret ca spatele înfășurat în blond să nu ascundă vreo față rotofeie, plină ca o lună ori urme oribile de acnee, o frunte mult prea mică – oroarea vieții lui!

Femeia a mers până la capătul peronului, înspre automatul cu dulciuri. După ce a scormonit în pântecul genții studențești, a scos câteva monede și le-a introdus în aparat cu o lentoare aproape psihotică. Aștepta ca o școlăriță, aproape că îi vedea vârful limbii ițit dintre buze, semn de concentrare în istoria tuturor fetițelor care moșmondesc un fermoar de hanorac sau hașurează atent o căsuță. Mașinăria înghițise hulpav monedele, dar nu dăduse la schimb batonul ales. Femeia mai apăsă la întâmplare pe câteva butoane și tot